Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 18 juni 2024*

”Begäran om förhandsavgörande – Område med frihet, säkerhet och rättvisa – Gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd – Direktiv 2013/32/EU – Artikel 33.2 a – Myndigheterna i en medlemsstat får inte avvisa en ansökan om asyl på den grunden att flyktingstatus tidigare beviljats i en annan medlemsstat – Artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den andra medlemsstaten – Nämnda myndigheters prövning av ansökan om asyl trots att flyktingstatus beviljats i nämnda andra medlemsstat – Direktiv 2011/95/EU – Artikel 4 – Individuell prövning”

I mål C-753/22,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland) genom beslut av den 7 september 2022, som inkom till domstolen den 12 december 2022, i målet

**QY**

mot

**Bundesrepublik Deutschland,**

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden L. Bay Larsen, avdelningsordförandena A. Arabadjiev, K. Jürimäe (referent), E. Regan, T. von Danwitz, Z. Csehi och O. Spineanu-Matei samt domarna M. Ilešič, J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis, A. Kumin, M.L. Arastey Sahún och M. Gavalec,

generaladvokat: L. Medina,

justitiesekreterare: handläggaren K. Hötzel,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 26 september 2023,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– QY, genom S. Kellmann, Rechtsanwalt,

– Tysklands regering, genom J. Möller, A. Hoesch och R. Kanitz, samtliga i egenskap av ombud,

– Belgiens regering, genom M. Jacobs, A. Van Baelen och M. Van Regemorter, samtliga i egenskap av ombud,

– Tjeckiens regering, genom A. Edelmannová, M. Smolek och J. Vláčil, samtliga i egenskap av ombud,

– Irland, genom M. Browne, Chief State Solicitor, A. Joyce och D. O'Reilly, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av A. McMahon, BL,

– Greklands regering, genom G. Karipsiadis och T. Papadopoulou, båda i egenskap av ombud,

– Frankrikes regering, genom R. Bénard, O. Duprat-Mazaré, B. Fodda och J. Illouz, samtliga i egenskap av ombud,

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av W. Ferrante, avvocato dello Stato,

– Luxemburgs regering, genom A. Germeaux, J. Reckinger och T. Schell, samtliga i egenskap av ombud,

– Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman och H.S. Gijzen, båda i egenskap av ombud,

– Österrikes regering, genom A. Posch, J. Schmoll och M. Kopetzki, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom A. Azéma, J. Hottiaux och H. Leupold, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 25 januari 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

## Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3.1 andra meningen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31), artikel 4.1 andra meningen och artikel 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011,

s. 9) samt artiklarna 10.2, 10.3, 33.1 och 33.2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan QY, som är syrisk medborgare och som har beviljats flyktingstatus i Grekland, och Bundesrepublik Deutschland (Förbundsrepubliken Tyskland), företrädd av Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Federala migrations- och flyktingmyndigheten, Tyskland) (nedan kallad den federala myndigheten) angående den federala myndighetens beslut att avslå QY:s ansökan om beviljande av flyktingstatus.

## Tillämpliga bestämmelser

### *Unionsrätt*

*Förordning nr 604/2013*

3 Skäl 6 i förordning nr 604/2013 har följande lydelse:

”Den första etappen i inrättandet av [ett gemensamt europeiskt asylsystem], som på sikt bör leda till ett gemensamt förfarande och en gemensam status i hela [Europeiska] unionen för personer som beviljas internationellt skydd, har nu avslutats. …”

4 I artikel 1 i förordningen definieras förordningens syfte på följande sätt:

”I denna förordning fastställs kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i en av medlemsstaterna av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person (nedan kallad den ansvariga medlemsstaten).”

5 I artikel 3.1 i nämnda förordning anges följande:

”Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som är tillämplig på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.”

*Direktiv 2011/95*

6 Skälen 7 och 9–13 i direktiv 2011/95 har följande lydelse:

”(7) Den första etappen i inrättandet av ett gemensamt europeiskt asylsystem har nu fullbordats. …

…

(9) I Stockholmsprogrammet bekräftade Europeiska rådet sitt engagemang för målet att i enlighet med artikel 78 [FEUF] senast 2012 upprätta ett gemensamt område för skydd och solidaritet som grundar sig på ett gemensamt asylförfarande och en enhetlig status för personer som beviljats internationellt skydd.

(10) Med hänsyn till resultaten av de undersökningar som genomförts är det i detta skede lämpligt att bekräfta de principer som ligger till grund för [rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 304, 2004, s. 12)] och att sträva efter att uppnå en högre grad av tillnärmning av bestämmelserna om erkännande av internationellt skydd och om innehållet i detta skydd på grundval av högre standard.

(11) Resurser från Europeiska flyktingfonden och Europeiska stödkontoret för asylfrågor [(Easo)] bör mobiliseras för att på lämpligt sätt stödja medlemsstaternas arbete med att genomföra de normer som fastställts under den andra etappen av det gemensamma europeiska asylsystemet, särskilt arbetet i de medlemsstater vars asylsystem utsätts för ett särskilt och oproportionerligt hårt tryck, främst på grund av deras geografiska eller demografiska situation.

(12) Huvudsyftet med detta direktiv är dels att garantera att medlemsstaterna tillämpar gemensamma kriterier för att fastställa vilka personer som har ett verkligt behov av internationellt skydd, dels att garantera att en miniminivå av förmåner är tillgänglig för dessa personer i samtliga medlemsstater.

(13) Tillnärmningen av reglerna om erkännande och innebörd av flyktingstatus och status som subsidiärt skyddsbehövande bör bidra till att begränsa sekundära förflyttningar mellan medlemsstaterna för personer som ansöker om internationellt skydd när sådana förflyttningar endast motiveras av skillnader i de rättsliga ramarna.”

7 Syftet med direktiv 2011/95 definieras i artikel 1 på följande sätt:

”Syftet med detta direktiv är att införa normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar och person som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet.”

8 I artikel 3 i direktivet, med rubriken ”Förmånligare bestämmelser”, föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får införa eller behålla förmånligare bestämmelser för att fastställa vem som ska betraktas som flykting eller som en person som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för att fastställa innebörden av internationellt skydd, förutsatt att de är förenliga med detta direktiv.”

9 Kapitel II i nämnda direktiv, med rubriken ”Bedömning av ansökningar om internationellt skydd”, består av artiklarna 4–8 i det direktivet. I artikel 4 i direktivet med rubriken ”Bedömning av fakta och omständigheter” anges följande:

”1. Medlemsstaterna får betrakta det som den sökandes skyldighet att så snart som möjligt lägga fram alla faktorer som behövs för att styrka ansökan om internationellt skydd. Det är medlemsstaternas skyldighet att i samarbete med den sökande bedöma de relevanta faktorerna i ansökan.

…

3. Bedömningen av en ansökan om internationellt skydd ska vara individuell, och följande ska beaktas:

a) Alla relevanta uppgifter om ursprungslandet vid den tidpunkt då beslut fattas om ansökan, inbegripet lagar och andra författningar i ursprungslandet samt det sätt på vilket dessa tillämpas.

b) De relevanta utsagor och handlingar som den sökande har lämnat, inklusive information om huruvida sökanden har varit eller kan bli utsatt för förföljelse eller allvarlig skada.

c) Sökandens personliga ställning och förhållanden, inklusive faktorer som bakgrund, kön och ålder, så att det kan bedömas huruvida de handlingar den sökande har blivit eller skulle kunna bli utsatt för, på grundval av sökandens personliga omständigheter, skulle innebära förföljelse eller allvarlig skada.

d) Om den sökande efter att ha lämnat ursprungslandet ägnat sig åt en verksamhet, vars enda syfte eller vars huvudsyfte var att skapa de nödvändiga förutsättningarna för att ansöka om internationellt skydd, ska man bedöma om denna verksamhet skulle utsätta den sökande för förföljelse eller allvarlig skada om han eller hon återvänder till landet.

e) Om man rimligen kan förvänta sig att den sökande begagnar sig av skyddet i ett annat land där han eller hon kan hävda medborgarskap.

…”

10 Kapitel III i direktiv 2011/95, med rubriken ”Förutsättningar för att betraktas som flykting”, innehåller artiklarna 9–12. I artiklarna 11 och 12 i direktivet definieras det fall då en tredjelandsmedborgare eller statslös person upphör att vara en flykting respektive det fall där en tredjelandsmedborgare eller statslös person inte kan anses som flykting.

11 Artiklarna 13 och 14 i direktivet återfinns i kapitel IV, som har rubriken ”Flyktingstatus”.

12 I artikel 13 i samma direktiv föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska bevilja en tredjelandsmedborgare eller en statslös person flyktingstatus om han eller hon kan betraktas som flykting enligt kapitlen II och III.”

13 Artikel 14 i samma direktiv har rubriken ”Återkallande av, upphävande av eller vägran att förnya flyktingstatus” och innehåller följande bestämmelser:

”1. När det gäller ansökningar om internationellt skydd som lämnats efter ikraftträdandet av direktiv [2004/83] ska medlemsstaterna återkalla, upphäva eller vägra att förnya en tredjelandsmedborgares eller en statslös persons flyktingstatus som beviljats av ett regeringsorgan, ett förvaltningsrättsligt organ, en domstol eller ett domstolsliknande organ om vederbörande inte längre är flykting enligt artikel 11.

2. Utan att det påverkar flyktingens skyldighet enligt artikel 4.1 att uppge alla relevanta fakta och lämna alla relevanta handlingar som han eller hon förfogar över, ska den medlemsstat som har beviljat flyktingstatus i varje enskilt fall bevisa att den berörda personen har upphört att vara eller aldrig har varit flykting enligt punkt 1 i den här artikeln.

3. Medlemsstaterna ska återkalla, upphäva eller vägra att förnya en tredjelandsmedborgares eller statslös persons flyktingstatus om de berörda medlemsstaterna efter beviljandet av flyktingstatus fastställer att vederbörande

a) inte skulle ha ansetts som eller inte kan anses vara flykting i enlighet med artikel 12,

…”

14 I kapitel VII i direktiv 2011/95 definieras ”[i]nnebörden av internationellt skydd”. Kapitlet består av artiklarna 20–35. Artikel 29 i direktivet har rubriken ”Sociala förmåner”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska se till att personer som beviljats internationellt skydd i den medlemsstat som har beviljat sådant skydd får samma nödvändiga sociala stöd som det som tillhandahålls medborgare i den medlemsstaten.”

15 I artikel 36 andra stycket i direktivet anges följande:

”Medlemsstaterna ska i samarbete med [Europeiska] kommissionen vidta alla lämpliga åtgärder för att inrätta ett direkt samarbete, som även omfattar utbyte av information mellan behöriga myndigheter.”

*Direktiv 2013/32*

16 Skälen 4, 12, 13 och 43 i direktiv 2013/32 har följande lydelse:

”(4) I slutsatserna från Tammerfors fastställs att ett gemensamt europeiskt asylsystem på kort sikt bör omfatta gemensamma normer för rättvisa och effektiva asylförfaranden i medlemsstaterna och, på längre sikt, unionsbestämmelser som leder till ett gemensamt asylförfarande i unionen.

…

(12) Huvudsyftet med detta direktiv är att ytterligare utveckla miniminormerna för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av internationellt skydd för att inrätta ett gemensamt europeiskt asylförfarande i unionen.

(13) Tillnärmningen av reglerna om förfaranden för beviljande eller återkallande av internationellt skydd bör bidra till att begränsa sekundära förflyttningar för personer som ansöker om internationellt skydd mellan medlemsstaterna när sådana förflyttningar motiveras av skillnader i de rättsliga ramarna och att skapa likvärdiga villkor för medlemsstaternas tillämpning av direktiv [2011/95].

…

(43) Medlemsstaterna bör pröva alla ansökningar i sak, det vill säga bedöma om sökanden i fråga har rätt till internationellt skydd i enlighet med direktiv [2011/95], förutom då det här direktivet föreskriver något annat, särskilt om det är rimligt att anta att ett annat land skulle göra prövningen eller lämna tillräckligt skydd. Medlemsstaterna bör i synnerhet inte

vara skyldiga att bedöma sakskälen i en ansökan om internationellt skydd om ett första asylland har beviljat sökanden flyktingstatus eller tillräckligt skydd av annat slag och sökanden kommer att tillåtas resa in på nytt i det landet.”

17 I artikel 1 i direktiv 2013/32 preciseras direktivets syfte på följande sätt:

”Syftet med detta direktiv är att fastställa gemensamma förfaranden för beviljande och återkallande av internationellt skydd enligt direktiv [2011/95].”

18 I artikel 5 i direktiv 2013/32, med rubriken ”Förmånligare bestämmelser”, föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får införa eller behålla förmånligare normer för förfaranden för beviljande och återkallande av internationellt skydd, förutsatt att de normerna är förenliga med detta direktiv.”

19 I artikel 10.2 och 10.3 i direktivet föreskrivs följande:

”2. Vid prövning av ansökningar om internationellt skydd ska den beslutande myndigheten först fastställa om sökande uppfyller kraven på flyktingstatus och, om så inte är fallet, besluta om sökande kan komma i fråga för subsidiärt skydd.

3. Medlemsstaterna ska se till att den beslutande myndigheten fattar sina beslut om ansökningar om internationellt skydd efter en korrekt prövning. Medlemsstaterna ska därför se till att

a) ansökningar prövas och beslut fattas individuellt, objektivt och opartiskt,

b) exakt och aktuell information erhålls från olika källor, t.ex. från stödkontoret, [Förenta nationernas flyktingkommissariat (UNHCR)] och relevanta internationella människorättsorganisationer, om den allmänna situation som råder i de sökandes ursprungsländer och, vid behov, i de länder som de sökande har rest igenom, och att denna information görs tillgänglig för den personal som ansvarar för att pröva asylansökningar och fatta beslut om dessa,

c) den personal som prövar asylansökningar och fattar beslut om har kunskap om tillämpliga normer på området för asyl- och flyktinglagstiftning,

d) den personal som prövar ansökningar och fattar beslut om dessa har möjlighet att vid behov inhämta råd från experter i särskilda frågor, t.ex. medicinska frågor, kulturella frågor och religionsfrågor samt barn- eller könsrelaterade frågor.”

20 I artikel 33.1 och 33.2 a i detta direktiv föreskrivs följande:

”1. Utöver de fall då en ansökan inte prövas enligt förordning [nr 604/2013] behöver inte medlemsstaterna pröva om sökanden uppfyller kraven för internationellt skydd enligt direktiv [2011/95], om en ansökan inte anses kunna tas upp till prövning enligt denna artikel.

2. Medlemsstaterna får anse att en ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning endast om

a) en annan medlemsstat har beviljat internationellt skydd …”

21 Artiklarna 44 och 45 i direktiv 2013/32 avser förfaranden för återkallande av internationellt skydd.

22 Artikel 49 andra stycket i direktivet har följande lydelse:

”Medlemsstaterna ska i samarbete med kommissionen vidta alla lämpliga åtgärder för att upprätta ett direkt samarbete och ett informationsutbyte mellan behöriga myndigheter.”

### *Tysk rätt*

23 1 § punkt 1 led 2 i Asylgesetz (asyllagen) av den 26 juni 1992 (BGBl. 1992 I, s. 1126) i dess lydelse av den 2 september 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798), i dess senast ändrade lydelse genom 9 § i Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters (lag om vidareutveckling av centralregistret för utlänningar) av den 9 juli 2021 (BGBl. 2021 I, s. 2467) (nedan kallad AsylG) har följande lydelse:

”1) Denna lag är tillämplig på utlänningar som ansöker om följande:

…

2. internationellt skydd enligt direktiv [2011/95].”

24 I 29 § AsylG, med rubriken ”Ansökningar som inte kan tas upp till prövning”, anges följande i punkt 1 led 2:

”En asylansökan ska inte tas upp till prövning när …

2. en annan medlemsstat i unionen redan har beviljat utlänningen sådant internationellt skydd som avses i 1 § punkt 1 led 2 …”

25 I 60 § punkt 1 i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz – AufenthG) (lagen om utlänningars vistelse, förvärvsarbete och integration i Tyskland) av den 30 juli 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1950) i dess lydelse av den 25 februari 2008 (BGBl. 2008 I, s. 162), senast ändrad genom artikel 4a i Gesetz zur Regelung eines Sofortzuschlages und einer Einmalzahlung in den sozialen Mindestsicherungssystemen sowie zur Änderung des Finanzausgleichsgesetzes und weiterer Gesetze (lag om ett omedelbart tillägg och en engångsbetalning inom de sociala trygghetssystemen och om ändring av lagen om ekonomisk utjämning och andra lagar) av den 23 maj 2022 (BGBl. 2022 I, s. 760) föreskrivs följande:

”I enlighet med konventionen av den 28 juli 1951 om flyktingars rättsliga ställning undertecknad i Genève den 28 juli 1951 [(*United Nations Treaty Series*, vol. 189, nr 2545 (1954), s. 150)] [och som trädde i kraft den 22 april 1954] (BGBl. 1953 II, s. 559) får en utlänning inte avvisas eller utvisas till en stat där vederbörandes liv eller frihet hotas på grund av hans eller hennes ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politisk åskådning. Detsamma gäller för dem som har rätt till asyl och utlänningar som antingen har erhållit flyktingstatus genom ett lagakraftvunnet beslut eller av andra skäl har erhållit flyktingstatus i Tyskland, eller har förklarats vara flyktingar utanför Tyskland i enlighet med konventionen om flyktingars rättsliga ställning. Om en utlänning åberopar ett sådant förbud mot avvisning eller utvisning som avses i förevarande punkt, ska den federala myndigheten i ett asylförfarande, utom i de fall som anges i andra meningen, avgöra om villkoren i första meningen är uppfyllda och om utlänningen ska beviljas flyktingstatus. Den federala myndighetens beslut kan endast överklagas med stöd av bestämmelserna i AsylG.”

**Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan**

26 QY, som är syrisk medborgare, beviljades flyktingstatus i Grekland år 2018.

27 Vid ett datum som inte angetts av den hänskjutande domstolen ansökte QY om internationellt skydd i Tyskland.

28 I ett lagakraftvunnet avgörande, som nämns men inte är daterat i begäran om förhandsavgörande, fann Verwaltungsgericht (Förvaltningsdomstolen, Tyskland) att QY i Grekland löpte en allvarlig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling, i den mening som avses i artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), varför QY inte kunde återvända dit.

29 Genom beslut av den 1 oktober 2019 avslog den federala myndigheten QY:s ansökan om beviljande av flyktingstatus, men beviljade henne subsidiärt skydd.

30 QY överklagade detta beslut, men överklagandet avslogs av den Verwaltungsgericht (förvaltningsdomstol) som hade att pröva överklagandet. Enligt nämnda domstol saknades det grund för ansökan om beviljande av flyktingstatus, eftersom QY inte riskerade att förföljas i Syrien.

31 QY överklagade därefter, efter godkännande av nämnda Verwaltungsgericht (förvaltningsdomstol), direkt till Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland), som är den hänskjutande domstolen. Till stöd för överklagandet gjorde QY gällande att den federala myndigheten var bunden av de grekiska myndigheternas erkännande av flyktingstatus.

32 Bundesverwaltungsgericht har preciserat att nämnda Verwaltungsgericht (förvaltningsdomstol) var skyldig att pröva ansökan om internationellt skydd för QY i sak. Nämnda ansökan kunde nämligen inte avvisas, eftersom QY tidigare beviljats flyktingstatus i Grekland. QY löper nämligen allvarlig risk för att utsättas för omänsklig och förnedrande behandling, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan i den medlemsstaten.

33 Domstolen framhåller att det i sak är utrett att QY inte uppfyller villkoren för att beviljas flyktingstatus. Enligt 60 § punkt 1 andra meningen i lagen om utlänningars vistelse, förvärvsarbete och integration i Tyskland, i ändrad lydelse, har dessutom de grekiska myndigheternas beslut om beviljande av flyktingstatus som enda rättsverkan ett förbud mot att utvisa flyktingen till det tredjeland som denne har flytt från. Enligt tysk rätt ger ett sådant beslut däremot inte upphov till någon rätt till ett nytt erkännande av flyktingstatus. Enligt tysk rätt har detta beslut om beviljande av flyktingstatus inte heller någon bindande verkan som medför att de tyska myndigheterna, som undantagsvis är skyldiga att genomföra ett asylförfarande på nytt, måste tillerkänna den berörda personen denna status i samband med detta förfarande.

34 Under dessa omständigheter anser den hänskjutande domstolen att det är nödvändigt att fastställa huruvida unionsrätten utgör hinder för att den federala myndigheten gör en ny självständig prövning av ansökan om internationellt skydd och huruvida unionsrätten kräver att ett beslut om beviljande av flyktingstatus som fattats i en annan medlemsstat har bindande verkan för den myndigheten.

35 Den hänskjutande domstolen anser för det första att unionens primärrätt, särskilt artikel 78 FEUF, inte kan anses utgöra stöd för att det föreligger en sådan verkan. I unionens primärrätt fastställs inte någon princip om ömsesidigt erkännande av beslut om beviljande av flyktingstatus. I avsaknad av en enhetlig status för internationellt skydd ankommer det följaktligen på den medlemsstat som mottagit ansökan om internationellt skydd att pröva de materiella villkoren för en sådan ansökan.

36 Enligt den hänskjutande domstolen kan inte heller principen om ömsesidigt förtroende motivera ett ömsesidigt erkännande av sådana beslut. Detta förtroende har för övrigt brutits i förevarande fall på grund av den allvarliga risk som den berörda personen löper att i den medlemsstat som beviljat henne internationellt skydd utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan.

37 För det andra har den hänskjutande domstolen påpekat att det inte finns någon bestämmelse i unionens sekundärrätt som uttryckligen föreskriver att en medlemsstats erkännande av flyktingstatus har en bindande verkan inom ramen för asylförfarandet i en annan medlemsstat.

38 Den hänskjutande domstolen vill emellertid få klarhet i huruvida principen om att en ansökan om internationellt skydd ska prövas av en enda medlemsstat, som anges i artikel 3.1 andra meningen i förordning nr 604/2013, eller bestämmelserna i artikel 4.1 andra meningen och artikel 13 i direktiv 2011/95 skulle kunna innebära att den flyktingstatus som beviljats av en medlemsstat ska erkännas i alla andra medlemsstater utan att någon ny prövning görs.

39 Den hänskjutande domstolen anser att det – i ett fall där det föreligger allvarlig risk för åsidosättande av artikel 4 i stadgan i den medlemsstat som har beviljat internationellt skydd – är oklart vilka rättsverkningar som följer av att det inte längre är möjligt för en annan medlemsstat, som mottagit en ny ansökan om internationellt skydd, att avvisa nämnda ansökan med stöd av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32. Enligt den hänskjutande domstolen ska den sökande anses vara en förstagångssökande i nämnda andra medlemsstat och den medlemsstaten ska göra en ny prövning av ansökan, utan att därvid vara bunden av de överväganden som återfinns i beslutet att bevilja flyktingstatus som tidigare antagits av den första medlemsstaten.

40 Samma domstol har emellertid påpekat att ett sådant synsätt skulle kunna medföra att reglerna om upphörande, undantag och återkallande av flyktingstatus enligt artiklarna 11, 12 och 14 i direktiv 2011/95 kringgås. Den har samtidigt understrukit att det i förevarande fall inte finns någon risk för att den berörda personens rättsliga ställning försämras. Vederbörande kan nämligen under alla omständigheter inte utvisas till dennes ursprungsland, då den federala myndigheten har beviljat subsidiärt skydd.

41 För det tredje vill den hänskjutande domstolen få klarhet i hur punkt 42 i beslutet av den 13 november 2019, Hamed och Omar (C-540/17 och C-541/17, EU:C:2019:964), ska tolkas. Hänvisningen till ett ”nytt” asylförfarande skulle nämligen kunna tala för en ny prövning, medan omnämnandet av de rättigheter som är knutna till flyktingstatus skulle kunna innebära ett erkännande av den status som redan beviljats av en annan medlemsstat.

42 Mot denna bakgrund beslutade Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 3.1 andra meningen i [förordning nr 604/2013], artiklarna 4.1 andra meningen och 13 i [direktiv 2011/95] samt artiklarna 10.2, 10.3, 33.1 och 33.2 a i [direktiv 2013/32], i ett fall där en medlemsstat inte får utöva den behörighet som den ges enligt artikel 33.2 a i [direktiv 2013/32] att avvisa en ansökan om internationellt skydd med beaktande av att flyktingstatus beviljats i en annan medlemsstat, eftersom levnadsförhållandena i denna medlemsstat skulle utsätta sökanden för en allvarlig risk för omänsklig eller förnedrande behandling, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan, tolkas på så sätt att den omständigheten att flyktingstatus redan har beviljats hindrar [den förstnämnda] medlemsstaten från att göra en prövning med oviss utgång av den ansökan om internationellt skydd som lämnats in till den och ålägger den medlemsstaten att bevilja sökanden flyktingstatus utan prövning av de materiella villkoren för detta skydd?”

## Huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning

43 Irland har gjort gällande att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till prövning, eftersom den begärda tolkningen omfattas av tillämpningen av den så kallade *acte clair* -doktrinen. Enligt Irland finns det, på unionsrättens nuvarande stadium, ingen bestämmelse i unionsrätten som föreskriver att medlemsstaterna ska erkänna beslut om beviljande av internationellt skydd som fattats av en annan medlemsstat.

44 Enligt fast rättspraxis presumeras nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten vara relevanta. Dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat och vars riktighet det inte ankommer på EU-domstolen att pröva. En begäran om förhandsavgörande från en nationell domstol kan bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågeställningen är hypotetisk eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom av den 8 november 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Prövning ex officio av beslutet om förvar), C-704/20 och C-39/21, EU:C:2022:858, punkt 61 och där angiven rättspraxis).

45 I förevarande fall framgår det otvetydigt av begäran om förhandsavgörande att den ställda frågan avser tolkningen av unionsrättsliga bestämmelser som är relevanta i det nationella målet. Den av Irland åberopade omständigheten att det står klart hur den begärda tolkningen ska göras avser svaret på denna fråga och kan, om den antas vara styrkt, inte motivera att presumtionen att denna fråga är relevant bryts.

46 Det är under alla omständigheter inte på något sätt förbjudet för en nationell domstol att till EU-domstolen ställa en tolkningsfråga när det inte finns något rimligt tvivel om hur frågan ska besvaras. Även om det antas att så är fallet innebär detta inte att en begäran om förhandsavgörande som innehåller en sådan fråga ska avvisas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2023, Vapo Atlantic, C-604/21, EU:C:2023:175, punkt 33).

47 Begäran om förhandsavgörande kan följaktligen tas upp till prövning.

**Prövning av tolkningsfrågan**

48 Den hänskjutande domstolen har ställt sin enda fråga för att få klarhet i huruvida artikel 3.1 i förordning nr 604/2013, artikel 4.1 och artikel 13 i direktiv 2011/95 samt artiklarna 10.2, 10.3, 33.1 och 33.2 a i direktiv 2013/32 ska tolkas så, att när den behöriga myndigheten i en medlemsstat inte kan använda sig av den möjlighet som ges i sistnämnda bestämmelse att avvisa en ansökan om internationellt skydd från en sökande som en annan medlemsstat redan har beviljat ett sådant skydd, på grund av att sökanden löper en allvarlig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling i den andra medlemsstaten, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan, är myndigheten skyldig att tillerkänna sökanden flyktingstatus enbart av det skälet att vederbörande redan har tillerkänts flyktingstatus i den andra medlemsstaten eller huruvida den har rätt att göra en ny självständig prövning av ansökan i sak.

49 Det ska inledningsvis erinras om att medlemsstaterna enligt artikel 33.1 i direktiv 2013/32, utöver i de fall då en ansökan inte prövas enligt förordning nr 604/2013, inte behöver pröva om sökanden uppfyller kraven för internationellt skydd enligt direktiv 2011/95, om en ansökan inte anses kunna tas upp till prövning enligt denna artikel. I artikel 33.2 i direktiv 2013/32 görs en uttömmande uppräkning av de fall där medlemsstaterna får anse att en ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning (dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkt 76, och dom av den 22 februari 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familjesammanhållning – Redan beviljat skydd), C-483/20, EU:C:2022:103, punkt 23).

50 Syftet med artikel 33.2 i direktiv 2013/32 är, såsom framgår av skäl 43 i samma direktiv, att underlätta bördan för den medlemsstat som är skyldig att pröva en ansökan om internationellt skydd genom att ange vissa situationer där en sådan ansökan inte behöver tas upp till prövning. Med hänsyn till detta syfte utgör bestämmelsen i sin helhet ett undantag i förhållande till denna skyldighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 augusti 2022, Bundesrepublik Deutschland (Barn till flyktingar, fött utanför den mottagande staten), C-720/20, EU:C:2022:603, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

51 Till dessa situationer hör den situation som avses i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, nämligen att internationellt skydd redan har beviljats av en annan medlemsstat. När medlemsstaterna tillämpar denna grund för avvisning i en sådan situation är de således undantagna från den skyldighet som avses i föregående punkt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 februari 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familjesammanhållning – Redan beviljat skydd), C-483/20, EU:C:2022:103, punkterna 23 och 24).

52 EU-domstolen har emellertid slagit fast att myndigheterna i en medlemsstat i undantagsfall inte får använda sig av den möjlighet som de ges i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 att avvisa en ansökan om att beviljas flyktingstatus med hänvisning till att sökanden redan beviljats internationellt skydd i en annan medlemsstat, när myndigheterna bedömer att de levnadsförhållanden som sökanden, i egenskap av person som beviljats internationellt skydd, kan förvänta sig i den andra medlemsstaten innebär en allvarlig risk för att vederbörande utsätts för omänsklig eller förnedrande behandling, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkt 92, beslut av den 13 november 2019, Hamed och Omar, C-540/17 och C-541/17, EU:C:2019:964, punkt 35, och dom av den 22 februari 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familjesammanhållning – Redan beviljat skydd), C-483/20, EU:C:2022:103, punkterna 32 och 34).

53 Den möjlighet som ges i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 utgör, inom ramen för det gemensamma asylförfarande som inrättats genom detta direktiv, ett uttryck för principen om ömsesidigt förtroende, som gör det möjligt och ålägger medlemsstaterna att, inom ramen för det gemensamma europeiska asylsystemet, presumera att den behandling som personer som ansöker om internationellt skydd får i varje medlemsstat uppfyller kraven i stadgan, särskilt artiklarna 1 och 4 däri, som stadfäster ett av unionens och dess medlemsstaters grundläggande värden. Nämnda presumtion och utnyttjandet av denna möjlighet till följd därav kan inte anses motiverad när det är utrett att så i själva verket inte är fallet i en viss medlemsstat (dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkterna 83–86, och beslut av den 13 november 2019, Hamed och Omar, C-540/17 och C-541/17, EU:C:2019:964, punkt 41).

54 Det ska i detta hänseende preciseras att de brister som nämns i punkt 52 ovan måste överstiga en synnerligen allvarlig nivå, vilken ska fastställas utifrån samtliga omständigheter i ärendet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkterna 89–91).

55 Mot bakgrund av denna rättspraxis vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida myndigheten i en medlemsstat, för det fall den inte med stöd av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32 kan avvisa en ansökan om internationellt skydd, kan bedöma huruvida ansökan om internationellt skydd är välgrundad, utan att vara bunden av den omständigheten att en annan medlemsstat redan har beviljat sökanden ett sådant skydd.

56 Som utgångspunkt för svaret på den ställda frågan konstaterar domstolen för det första att unionsrätten på området för internationellt skydd på dess nuvarande stadium inte innehåller någon uttrycklig skyldighet för medlemsstaterna att automatiskt erkänna beslut om beviljande av flyktingstatus som fattats av en annan medlemsstat.

57 Det ska i detta sammanhang erinras om att det av artikel 78.1 FEUF följer att den gemensamma asylpolitik som unionen utformar syftar till att erbjuda alla tredjelandsmedborgare som har behov av internationellt skydd lämplig status och till att säkerställa principen om non-refoulement. De olika aspekterna av det gemensamma europeiska asylsystemet räknas upp i artikel 78.2 a–g FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 75).

58 I artikel 78.2 a FEUF föreskrivs särskilt att Europaparlamentet och rådet beslutar om åtgärder om ett gemensamt europeiskt asylsystem som omfattar ”en enhetlig asylstatus för tredjelandsmedborgare som ska gälla i hela unionen”.

59 Även om denna bestämmelse således utgör en rättslig grund för unionslagstiftaren att anta unionsrättsakter som omfattar en sådan enhetlig status, är unionslagstiftarens ingripande, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 48 i sitt förslag till avgörande, icke desto mindre nödvändigt för att konkret fastställa samtliga rättigheter som är knutna till denna status, vilken, efter att ha beviljats av en medlemsstat och erkänts av alla andra, gäller i hela unionen.

60 Det framgår av skälen i de rättsakter som antagits på grundval av artikel 78.2 FEUF, särskilt skäl 6 i förordning nr 604/2013, skälen 7 och 9–11 i direktiv 2011/95 samt skälen 4 och 12 i direktiv 2013/32 att unionslagstiftaren har för avsikt att gradvis och successivt inrätta ett gemensamt europeiskt asylsystem som på sikt bör leda till ett gemensamt europeiskt asylförfarande och en enhetlig flyktingstatus som gäller i hela unionen.

61 Det ska inledningsvis framhållas att direktiv 2011/95, som antogs med stöd av artikel 78.2 a och b FEUF, således, såsom framgår av artikel 1 i direktivet jämförd med skäl 12 i detsamma, bland annat syftar till att säkerställa att medlemsstaterna tillämpar gemensamma kriterier för att fastställa vilka personer som har ett verkligt behov av internationellt skydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punkt 37).

62 Vad bland annat gäller de bestämmelser i detta direktiv som den hänskjutande domstolen har hänvisat till, fastställs i artikel 4 i direktivet sådana gemensamma kriterier med avseende på bedömningen av fakta och omständigheter i samband med prövningen av en ansökan om internationellt skydd. I andra meningen i punkt 1 preciseras att det ankommer på medlemsstaten att i samarbete med den sökande bedöma de relevanta faktorerna i ansökan. Enligt artikel 13 i direktivet ska medlemsstaterna bevilja en tredjelandsmedborgare eller en statslös person flyktingstatus om han eller hon kan betraktas som flykting enligt kapitlen II och III i samma direktiv.

63 Varken i dessa bestämmelser eller i någon annan bestämmelse i direktiv 2011/95 åläggs emellertid medlemsstaterna att automatiskt erkänna beslut om beviljande av flyktingstatus som fattats av en annan medlemsstat. Tvärtom begränsar vissa bestämmelser i direktivet, såsom artikel 29.1 om sociala förmåner, vissa rättigheter som är knutna till flyktingstatus till den medlemsstat som har beviljat flyktingstatus.

64 Vad vidare beträffar direktiv 2013/32, som har antagits på grundval av artikel 78.2 d FEUF, är dess syfte, enligt dess artikel 1 ”att fastställa gemensamma förfaranden för beviljande och återkallande av internationellt skydd enligt direktiv [2011/95]”.

65 I artikel 10 i direktiv 2013/32, som den hänskjutande domstolen har hänvisat till, föreskrivs de krav som ställs på prövningen av asylansökningar. I artikel 10.2 föreskrivs att den beslutande myndigheten först ska fastställa om den sökande uppfyller kraven för att erhålla flyktingstatus och, om så inte är fallet, besluta om den sökande kan komma i fråga för subsidiärt skydd. Enligt artikel 10.3 ska nämnda myndighet fatta sitt beslut efter en korrekt prövning och med iakttagande av de villkor som anges i denna bestämmelse. Däremot medför varken nämnda artikel 10 eller artikel 33.1 och 33.2 a i direktiv 2013/32, vars innehåll det erinrats om i punkterna 49–51 ovan, någon skyldighet för nämnda myndighet att automatiskt erkänna beslut om beviljande av flyktingstatus som fattats av en annan medlemsstat.

66 Slutligen är syftet med förordning nr 604/2013, som grundar sig på artikel 78.2 e FEUF, enligt artikel 1 i förordningen att fastställa kriterier och mekanismer för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i en av medlemsstaterna av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person.

67 Enligt artikel 3.1 i denna förordning ska en asylansökan som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person lämnar in i någon av medlemsstaterna i princip prövas av enbart den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III i nämnda förordning fastställs som ansvarig (dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 56). Detta innebär emellertid inte, i avsaknad av bestämmelser med den innebörden, att det beslut som fattats av den sålunda utsedda medlemsstaten ska erkännas automatiskt av de andra medlemsstaterna.

68 Det följer av de skäl som angetts i punkterna 57–67 ovan att unionslagstiftaren, på det gemensamma europeiska asylsystemets nuvarande stadium, ännu inte fullständigt har konkretiserat det mål som eftersträvas med artikel 78.2 a FEUF, det vill säga en enhetlig

asylstatus för tredjelandsmedborgare, som gäller i hela unionen. Unionslagstiftaren har i nuläget varken fastställt någon princip om att medlemsstaterna är skyldiga att automatiskt erkänna beslut om beviljande av flyktingstatus som antagits av en annan medlemsstat eller preciserat hur en sådan princip ska genomföras.

69 Även om det således står medlemsstaterna fritt att, på unionsrättens nuvarande stadium, föreskriva att erkännandet av samtliga rättigheter som sammanhänger med flyktingstatus på deras territorium förutsätter att deras behöriga myndigheter antar ett nytt beslut om beviljande av flyktingstatus, är det tillåtet för dem att föreskriva ett automatiskt erkännande av sådana beslut som antagits av en annan medlemsstat såsom en förmånligare bestämmelse, i den mening som avses i artikel 3 i direktiv 2011/95 och artikel 5 i direktiv 2013/32. Det är emellertid utrett att Förbundsrepubliken Tyskland inte har utnyttjat denna möjlighet.

70 Under dessa omständigheter ska det för det andra fastställas i vilken omfattning den behöriga myndigheten i en medlemsstat ska pröva en ansökan om internationellt skydd från en sökande som redan har beviljats flyktingstatus av en annan medlemsstat.

71 Det ska härvidlag erinras om att såsom följer av punkt 62 ovan har domstolen vad gäller artikel 13 i direktiv 2011/95 slagit fast att medlemsstaterna enligt denna bestämmelse ska bevilja en tredjelandsmedborgare eller en statslös person flyktingstatus om han eller hon uppfyller de materiella villkoren för att betraktas som flykting enligt kapitlen II och III i det direktivet, och medlemsstaterna har inte något utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 juni 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, punkt 63, dom av den 14 maj 2019, M m.fl., (Återkallande av flyktingstatus) (C-391/16, C-77/17 och C-78/17, EU:C:2019:403, punkt 89, och dom av den 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Kvinnor som utsatts för våld i hemmet), C-621/21, EU:C:2024:47, punkt 72 och där angiven rättspraxis). Förutom den möjlighet att tillämpa förmånligare nationella bestämmelser som föreskrivs i artikel 3 i direktiv 2011/95, föreskrivs däremot inte i direktivet att flyktingstatus ska beviljas andra tredjelandsmedborgare eller statslösa personer än de som uppfyller dessa villkor (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punkt 48 och där angiven rättspraxis, och dom av den 9 november 2021, Bundesrepublik Deutschland (Sammanhållning av familjer), C-91/20, EU:C:2021:898, punkterna 39 och 40 och där angiven rättspraxis).

72 För att avgöra huruvida dessa villkor är uppfyllda ska den bedömning som medlemsstaterna, i enlighet med artikel 4.3 i direktiv 2011/95, gör av en ansökan om internationellt skydd innehålla en individuell del där hänsyn bland annat ska tas till alla relevanta uppgifter om ursprungslandet vid den tidpunkt då beslut fattas om ansökan, de relevanta utsagor och handlingar som den sökande har lämnat samt sökandens personliga ställning och förhållanden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, punkt 41, och dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkt 98).

73 På samma sätt följer det av artikel 10.3 i direktiv 2013/32 att ansökningar om internationellt skydd ska prövas individuellt, objektivt och opartiskt mot bakgrund av exakt och aktuell information.

74 För det fall den behöriga myndigheten i en medlemsstat, med tillämpning av den rättspraxis som det erinrats om i punkt 52 ovan, inte kan avvisa en ansökan om internationellt skydd med stöd av artikel 33.2 a i direktiv 2013/32, ska denna myndighet följaktligen göra en individuell, fullständig och uppdaterad prövning av villkoren för beviljande av flyktingstatus.

75 Om den sökande uppfyller villkoren för att betraktas som flykting enligt kapitlen II och III i direktiv 2011/95, ska myndigheten bevilja denne flyktingstatus utan att därvid förfoga över något utrymme för skönsmässig bedömning.

76 Även om samma myndighet inte är skyldig att bevilja den sökande flyktingstatus enbart av det skälet att vederbörande tidigare har beviljats flyktingstatus genom beslut av en annan medlemsstat, måste myndigheten emellertid fullt ut beakta detta beslut och de omständigheter som ligger till grund för beslutet.

77 Det gemensamma europeiska asylsystemet, vilket omfattar gemensamma kriterier för att fastställa vilka personer som har ett verkligt behov av internationellt skydd, grundas såsom följer av skäl 12 i direktiv 2011/95 på principen om ömsesidigt förtroende. Enligt den principen ska det förutom under särskilda omständigheter presumeras att den behandling som personer som ansöker om internationellt skydd kan förvänta sig i varje medlemsstat är förenlig med kraven i unionsrätten, vilket inbegriper kraven i stadgan, konventionen om flyktingars rättsliga ställning och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2011, N.S. m.fl., C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkterna 78–80, och dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkterna 84 och 85).

78 Med beaktande av principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 första stycket FEU, enligt vilken unionen och medlemsstaterna ska respektera och bistå varandra när de fullgör de uppgifter som följer av fördragen (dom av den 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punkt 42), och som kommer till konkret uttryck i artikel 36 i direktiv 2011/95 och i artikel 49 i direktiv 2013/32, och för att i möjligaste mån säkerställa att de beslut som fattas av de behöriga myndigheterna i två medlemsstater om en och samma tredjelandsmedborgares eller statslös persons behov av internationellt skydd är samstämmiga, måste dessutom den behöriga myndigheten i den medlemsstat som ska pröva den nya ansökan, så snart som möjligt, upprätta ett informationsutbyte med den behöriga myndigheten i den medlemsstat som tidigare beviljat samma sökande flyktingstatus. Det ankommer i detta avseende på förstnämnda myndigheten att underrätta sistnämnda myndighet om den nya ansökan, att översända uppgifter om dess ståndpunkt med avseende på denna nya ansökan och att begära att den sistnämnda myndigheten inom rimlig tid översänder de uppgifter som den förfogar över och som lett till att flyktingstatus beviljats.

79 Syftet med detta informationsutbyte är att göra det möjligt för myndigheten i den medlemsstat som mottagit den nya ansökan att utföra den prövning som ankommer på den inom ramen för förfarandet för internationellt skydd med full kännedom om tidigare beslut och grunden för det.

80 Av det ovan anförda följer att tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 3.1 i förordning nr 604/2013, artikel 4.1 och artikel 13 i direktiv 2011/95 samt artiklarna 10.2, 10.3, 33.1 och 33.2 a i direktiv 2013/32 ska tolkas så, att när den behöriga myndigheten i en medlemsstat inte kan använda sig av den möjlighet som ges i sistnämnda bestämmelse att avvisa en ansökan om internationellt skydd från en sökande som en annan medlemsstat redan har beviljat ett sådant skydd, på grund av att sökanden löper en allvarlig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling i den andra medlemsstaten, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan, är myndigheten skyldig att göra en ny individuell, fullständig och uppdaterad prövning av ansökan i samband med ett nytt förfarande för internationellt skydd som genomförs i enlighet med

direktiven 2011/95 och 2013/32. Vid denna prövning ska nämnda myndighet emellertid fullt ut beakta den andra medlemsstatens beslut att bevilja sökanden internationellt skydd och de omständigheter som ligger till grund för detta beslut.

## Rättegångskostnader

81 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

**Artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat, artikel 4.1 och artikel 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet, samt artiklarna 10.2, 10.3, 33.1 och 33.2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd**

**ska tolkas så,**

**att när den behöriga myndigheten i en medlemsstat inte kan använda sig av den möjlighet som ges i sistnämnda bestämmelse att avvisa en ansökan om internationellt skydd från en sökande som en annan medlemsstat redan har beviljat ett sådant skydd, på grund av att sökanden löper en allvarlig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling i den andra medlemsstaten, i den mening som avses i artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, är myndigheten skyldig att göra en ny individuell, fullständig och uppdaterad prövning av ansökan i samband med ett nytt förfarande för internationellt skydd som genomförs i enlighet med direktiven 2011/95 och 2013/32. Vid denna prövning ska nämnda myndighet emellertid fullt ut beakta den andra medlemsstatens beslut att bevilja sökanden internationellt skydd och de omständigheter som ligger till grund för detta beslut.**

Underskrifter